

Η ιστορία μας «ξαναγράφεται»;

της Μαρίας Νεγρεπόντη - Δελιβάνη.*

Παρότι έσβησαν τα φώτα της επετείου των 200 ετών, με όλη την πικρή γεύση που άφησε πίσω της ο επίσημος εορτασμός της, επανέρχομαι σήμερα στο κρίσιμο αυτό θέμα, του οποίου οι απόηχοι θα στοιχειώνουν τα επόμενα χρόνια την πατρίδα μας.

Πριν εκθέσω τα γεγονότα και τους λόγους, που με έπεισαν να ασχοληθώ για ακόμη μια φορά με το θέμα του **εθνομηδενισμού** και της υποτέλειας (παρότι η ΤΙΜΗ ΣΤΟ 21 τού αφιέρωσε ήδη πολλές και ποικίλες από τις δραστηριότητές της), είναι απαραίτητο να υπενθυμίσω και να υπογραμμίσω το αυτονόητο. Ότι δηλαδή, πρόθεσή μου δεν είναι να εμφανιστώ εδώ ως ιστορικός, που δεν είμαι, αλλά απλώς να επισημάνω κάποιες εύλογες ανησυχίες, που θέλω να πιστεύω ότι απηχούν και αυτές του μέσου Έλληνα. Δηλαδή, να αναφερθώ στην ιστορία της πατρίδας μας, όπως την διδαχθήκαμε στα σχολεία, στα πανεπιστήμια ή και μέσα από αγαπημένα βιβλία (ανάμεσα και σε άλλα, της Πηνελόπης Δέλτα), όπως την ζήσαμε με τη

συμμετοχή μας στις εθνικές εορτές, στις παρελάσεις των μαθητικών και φοιτητικών μας χρόνων, μέσα από τραγούδια και απαγγελίες με εθνικό περιεχόμενο, ή ακόμη και μέσα από θεατρικές παραστάσεις που μας πήγαιναν στην αρχαία Ελλάδα, στις ρίζες μας όπως πιστεύαμε, και εμφανιζόμασταν με στολές της εποχής.

Υπήρχαν, βέβαια, από παλιά, και ιδιαίτερα αφότου εντάθηκαν οι κίβδηλες διεκδικήσεις των Σκοπίων, ολιγάριθμα άτομα επί ελληνικού εδάφους, που αναμασούσαν ανυπόστατες απόψεις, περί δήθεν συγγένειάς τους με τον Μ. Αλέξανδρο και άλλες ανάλογες φαντασιώσεις. Αυτοί, ωστόσο, εθεωρούντο γενικώς από το λαό, αλλά και από τις τότε κυβερνήσεις μας, ως κατάσκοποι εχθρικών δυνάμεων, και ως τέτοιοι αντιμετωπίζονταν. Η δραματική αλλαγή άρχισε, δυστυχώς, με τη συμφωνία των Πρεσπών και, όπως όλα δείχνουν, συνεχίστηκε και εμπεδώθηκε με τις επιλογές του τρόπου εορτασμού της επίσημης Επιτροπής Ελλάδα 21.

Αναφέρομαι στις σχετικές διαπιστώσεις, τις κριτικές και τις πολυάριθμες και πολυποίκιλες δραστηριότητες της ΤΙΜΗΣΤΟ 21 (<https://timisto1821.gr/oi-drastiriotites-tis-timisto-21/>), που αρχικά βασίστηκαν στην υπόθεση ότι από «λάθος» μετείχαν στην Επιτροπή Ελλάδα 21 ιστορικοί με απόψεις που μέχρι πριν από λίγο, εθεωρούντο αυτόχρημα ανθελληνικές.

Γρήγορα, ωστόσο, μας έγινε ξεκάθαρο, στην ΤΙΜΗΣΤΟ 21, ότι δεν επρόκειτο περί «λάθους» από την Επιτροπή Ελλάδα 21, αλλά αντιθέτως, περί απολύτως ενσυνείδητων επιλογών. Και αν, πράγματι, είναι έτσι, τότε και η καθομολογούμενη αποτυχία του επίσημου εορτασμού της Παλιγγενεσίας, ήταν και αυτή τμήμα του προγράμματος. Υπόθεση, άλλωστε, λογική διότι, τι να εορτάσει κανείς για τα 200 χρόνια από την Επανάσταση, όταν διατυμπανίζεται από επίσημα μέλη της Επιτροπής Ελλάδα 21 ότι «δεν υπήρξε σκλαβιά», ότι «δεν χρειαζόταν η Επανάσταση», αλλά και όταν διατυπώνεται η προτροπή να «αποκοπούν οι Έλληνες από ανάλογα εθνικά αφηγήματα»; (βλ. 1).

Μερικές από τις παραπάνω αυτές απόψεις αναφέρονται, και στην τρισέλιδη συνέντευξη του κ. Ρόντερικ Μπίτον προς τον δημοσιογράφο κ. Βασίλη Τσακίρογλου(2), με την ευκαιρία του νέου του βιβλίου «Ελλάδα, Βιογραφία ενός σύγχρονου Έθνους», που φιλοξενείται στο Κυριακάτικο «Πρώτο Θέμα» της 30.01. 2022 (3). Είναι, ακόμη, σημαντική η προσθήκη, ότι σε προηγούμενο χρόνο της συνέντευξης, οι απόψεις αυτές επιβραβεύτηκαν και επισημοποιήθηκαν από την ελληνική Πολιτεία, αφού ο τ. ΠτΔ παρασημοφόρησε τον γνωστό ιστορικό (1).

Συνεπώς, φαίνεται να είναι ξεκάθαρο, ότι είναι ήδη σε εφαρμογή σιωπηρή απόφαση για την ανάγκη «να ξαναγραφεί η ιστορία μας». Η νέα μας αυτή ιστορία, θα στερείται προφανώς της όποιας συνέχειας, μέσα στους αιώνες, ανάμεσα στην αρχαία και τη νεότερη Ελλάδα. Θα πρόκειται για την ιστορία ενός έθνους, που ταυτίζεται με το κράτος των 200 μόνον ετών.

Η ιστορία αυτή, εξάλλου, θα έχει απαλλαγεί, αφήνοντας πίσω της τα «αφηγήματα» ηρώων του 1821, από τα κρυφά σχολειά, από τις κακουχίες τουρκικής σκλαβιάς κλπ., κλπ., εφόσον οι Έλληνες δεν ήταν «σκλάβοι» των Οθωμανών, εφόσον δεν υπήρξε «σκλαβιά 400 ετών», και εφόσον όλα αυτά αποτελούν εισαγόμενα ιδεολογικά αποκυήματα της Δύσης. Άρα, περιττή ήταν και η Επανάσταση, άρα και για τον Καιάδα είναι οι ιστορικές στολές, άρα.....εμείς οι Έλληνες πρέπει «να σοβαρευτούμε», εκλαμβάνοντας και τα Μνημόνια ως ευκαιρία, που θα μας «ανοίξει τα μάτια» (βλ.1).

Η βαράθρωση της ιστορίας ενός Έθνους, που μάλιστα υπερηφανεύονταν μέχρι σήμερα ότι μετρούσε χιλιητρίδες, αλλά που όμως τώρα οφείλει να πειστεί ότι υπήρξε «φαντασιόπληκτο», και γι' αυτό πρέπει να σπεύσει να πετάξει στο πυρ το εξώτερο όλα τα προηγούμενα σχολικά βιβλία, που περιέχουν εθνικά «αφηγήματα», και βέβαια να επιφυλάξει στους Τούρκους μια γλυκιά ματιά, καθώς φρόντισαν τόσο καλά τους προγόνους, είναι όντως, εξαιρετικά σοβαρό θέμα.

Υπάρχει, ωστόσο, ένα αγκάθι σε αυτή την εκστρατεία αποδόμησης του ελληνικού παρελθόντος. Και αυτό είναι η βαθιά ριζωμένη παράδοση, στις ψυχές του ελληνικού λαού, που δεν είναι εύκολο να ξεριζωθεί, όπως φάνηκε περίτρανα στην τραγωδία του Σκοπιανού. Συνεπώς, η επιτυχής συνέχιση αυτής της επιχείρησης, πρέπει να καταφέρει να πείσει τον ελληνικό λαό, ότι δεν πρόκειται για «παραχάραξη της ιστορίας του», αλλά για «αποκατάσταση των πραγματικών γεγονότων». Όπως, λ.χ. ότι στη Σμύρνη υπήρξε απλώς «συνωστισμός» και όχι σφαγή των Ελλήνων. Όπως, λ.χ. ότι στη Χίο οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να αντιδράσουν εναντίον των Ελλήνων, επειδή προηγουμένως δέχθηκαν επίθεση από αυτούς. Όπως λ.χ. ότι δεν υπήρξε σκλαβιά 400 ετών, αλλά ζωή χαρισάμενη με τους Τούρκους, κ.ο.κ.

Αν, όμως, έτσι έχουν τα πράγματα, και όσοι ηγούνται αυτής της ανατροπής της ιστορίας μας, έχουν καλές προθέσεις και πασκίζουν να βγάλουν το λαό από τις πολύχρονες αφηγηματικές του φαντασιώσεις, ερωτάται γιατί αποφεύγουν τις ηλιόλουστες οδούς, και προτιμούν τα σκοτεινά υπόγεια. Γιατί όλοι αυτοί οι «γραφείς της νέας ελληνικής ιστορίας» δεν εμφανίζονται ευθαρσώς στα ΜΜΕ, για να εξηγήσουν στους συμπατριώτες τους, πού βρίσκεται το ψέμα και πού η ιστορική αλήθεια. Γιατί, οι «αναθεωρητές» της ιστορίας μας δίνουν την εντύπωση ότι προσπαθούν να μεταβάλλουν την υπάρχουσα/παραδοσιακή μας ιστορία, αναζητώντας κρυφές διαδρομές ή ακόμη και μεθόδους με παραπειστική χροιά.

Μια πικρή εντύπωση προσπάθειας αποσύνθεσης της ιστορίας μας, αλλά και συνάμα απόκρυψής της, έδωσε ο επίσημος εορτασμός των 200 ετών, για τους λόγους που εκτίθενται παραπάνω και πιο αναλυτικά στο βιβλιαράκι μου (4). Παρόμοια εντύπωση δόθηκε, επίσης, με την παρασημοφόρηση επιστημόνων που υποστηρίζουν χωρίς περιστροφές την ανάγκη να «ξαναγραφεί η ιστορία μας»(1). Η ίδια εντύπωση δόθηκε με την διαχρονική, αλλά ουδέποτε ανακοινώσιμη απάλειψη σημαντικών ιστορικών συμβάντων της ιστορίας μας, από τα σχολικά βιβλία.

Ο ελληνικός λαός, όχι μόνο δεν ερωτήθηκε, αν ήταν σύμφωνος να εκχωρήσει την «ψυχή του» στους Σκοπιανούς, αλλά επιπλέον εξοβελίστηκε,

καθώς οι απεγνωσμένες του αντιδράσεις χαρακτηρίστηκαν ναζιστικές, ακροδεξιές ή και ανεγκέφαλες. Και αναφορικά με το δημοψήφισμα του 2015, του οποίου το αποτέλεσμα δεν ήταν αρεστό, στους εντός και εκτός της ελληνικής επικράτειας, υπέστη απλώς, κατά 100%, παραχάραξη του περιεχομένου του.

Όπως όλα δείχνουν, οι εκ βάθρων ανασκευές της εκάστοτε βούλησης του ελληνικού λαού, με μεθοδεύσεις που επιλέγονται κατά περίπτωση, υπήρξαν σχετικά εύκολα αποδεκτές από αυτόν μέχρι σήμερα. Ωστόσο, θα πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι η καθοδόν βαράθρωση της ελληνικής ταυτότητας, στο σύνολο των εκφάνσεών της, θα προσκρούσει σε λυσσαλέα αντίδραση και ανυπέβλητα εμπόδια. Διότι, θα πρόκειται περί της «τελικής λύσης» (όπως η έκφραση χρησιμοποιείται για το ολοκαύτωμα).

Όμως, η σωτηρία του ελληνικού λαού προϋποθέτει τη δυνατότητά του να συνειδητοποιήσει ότι το Έθνος του, με τη βαρύτερη κληρονομιά όλων των αιώνων, αποκαθλώνεται σταδιακά για να μετατραπεί σε νεογνό Έθνος και κράτους με ιστορία και πολιτισμό 200 μόνον ετών.

Και, ακριβώς, το αγωνιώδες ερώτημα τίθεται ως εξής: **«Θα υπάρξουν, άραγε, αυτές οι δυνατότητες συνειδητοποίησης των Ελλήνων»;**

***Πρώην Πρύτανης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας.**

Παρατηρήσεις:

1. <https://www.lifo.gr/culture/arxaiologia/o-rontrik-mpiton-eyel-pistei-oti-oi-eortasmoi-toy-2021-tha-dialysoyn-toys>. Μαθήματα από την ουκρανική κρίση για την Ελλάδα και την Κύπρο και η real politik | (ανοίγει σε μία νέα καρτέλα).
2. «Πρώτο Θέμα» της Κυριακής της 30.01.2022, σ.40-43.
3. Roderick Beaton, Ελλάδα – Βιογραφία ενός σύγχρονου Έθνους, Εκδόσεις Πατάκη.

4. Μαρία Νεγρεπόντη-Δελιβάνη, ΤΙΜΗΣΤΟ 21 (για παραγγελία τηλ. 6992187051).

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>